

[Carsten Raft.]

for lille, og at Staten skal hjælpe den til at blive større, men det er temmelig sikkert, at ude i Landet er Opfattelsen en helt anden. Jeg vil ogsaa tro, at et Forslag, hvor man ganske vilkaarligt skærer Dele af Omegnen ud, lader netop dem beholde deres Selvstændighed og paa en ret fornuftig Maade ordner de indbyrdes Forhold, samtidig med at man længer en Arm højt mod Nord og æder store selvstændige Kommuner og en Arm langt mod Syd med samme Formaal — jeg vil tro, at et Forslag med saadanne Storrumssynspunkter vil have svært ved at slippe igennem paa Rigsdagen.

Derfor er det rigtigst allerede nu at ordne saa mange af disse Forhold, som ordnes kan. Og det kan gøres meget gesvindt. Lige før Jul ordnede Rigsdagen netop saadan et Omegnsforhold. Det var Valglovens Bestemmelse, der gjorde det nødvendigt at holde Frokostpause i Omegnskommunerne, som foraarsagede, at i hvert Fald Hundreder af Vælgere gik forgæves, fordi de læser københavnske Aviser og regner med københavnske Regler. Det klarede man ved en Bestemmelse om, at i de og de Omegnskommuner var Reglerne som i København. Det var nemt nok, og meget af det andet kan gøres lige saa nemt.

Og saa er der altsaa Spørgsmaalet om Tempoet i Udviklingen og Tempoet i Administrationen. Lad mig tage et Eksempel fra det Sted, hvor jeg bor. Byen hedder Virum, og den er paa godt 8 000 Indbyggere; inden Aaret er gaaet, er den paa 9 000, og næste Aar er den paa 10 000, altsaa en By som Thisted eller Vordingborg. Byen hedder som sagt Virum, Kommunen hedder Lyngby, Postdistriktet hedder Holte, Telefoncentralen hedder Frederiksdal. Det er ikke Vidnesbyrd om, at Myndighederne har opdaget, at der er en By, som hedder Virum, og har rubriceret den ind paa det rigtige Sted. Vi har ikke noget Posthus — jeg gad vide, hvad Thisted og Vordingborg vilde sige til, om de ikke havde noget Posthus. Før Jul havde vi et Hjørne af en Boghandel, det var saamænd meget hyggeligt, men saa flyttede Boghandleren, Postvæsenet søgte en ny Postholder og bød den fyrstelige Betaling af halvsjettehundrede Kroner maanedlig for Lokale, Betjening og Varme. Der var jo ikke ligefrem Trængsel! Det endte med, at Brugsforeningen fik Postholderiet. Og nu er vi alle sammen nødt til at gaa i Brugsen. Nede i Lyngby har Udviklingen sprængt Posthusets Rammer. Selv i normale Perioder kan der staa en Kø ved Posthuset og være Ventetid paa et Kvarter eller

en Time. Og Lyngby vokser stadig. — Trafikforholdene har været fortvivlede for Omegnen i de sidste Besættelsesaar. Beboerne paa Amager og langs Damptogslinierne havde overhovedet ingen Forbindelse med København, deres Arbejdssted, om Aftenen og om Søndagen. Distriktet omkring Gladssakse, et Omraade med ca. 40 000 Beboere, har praktisk talt kun den forældede Slange-rupbane at holde sig til. Jeg tror, det er 30 Aar siden, man begyndte at tale om at elektrificere den og føre den ind til Byens Centrum. Siden da har der været en skiftende Serie af Trafikministre, og alle har de tilsyneladende været velvillige og mere eller mindre elektrisk indstillede. Men der sker stadig ikke noget. Og imedens vokser Distriktet ustandselig. Den ene københavnske Fabrik efter den anden flytter ud. Arbejderne maa meget ofte blive paa deres Bopæl inde i Byen, saa det er ogsaa den anden Vej, der er vanskelig. Under den sidste Trafikminister saa det ud, som om der skulde ske noget, men saa forsvandt han. Jeg vil gerne paa Beboernes Vegne spørge den højtærede Trafikminister, hvor langt man egentlig er kommet.

Saadan er Omegnsproblemerne, de trænger sig paa alle Vegne og til enhver Tid. Man staar og taler om dem, man forsøger at løse dem, og saa melder der sig nye med det samme. Bare Administrationen vilde forstaa, at det ikke er Kværlanteri fra Befolkningen, men Utilfredsheden skyldes, at Udviklingen er saa voldsom og Spændkraften saa stor, at Rammerne uvægerligt maa sprænges, hvis man, som Administrationen gør det, altid kommer bagefter, hvis man ikke indstiller sig paa den Udvikling, som man alligevel ved vil komme, og træffer de Foranstaltninger, som man ved vil være nødvendige i Løbet af kort Tid.

Min Kollega, det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, og jeg har sammen beskæftiget os meget med disse Problemer. Jeg vil opfordre de øvrige Rigsdagsmænd fra Omegnskommunerne til at slaa Følge med os. Allerede ved næste Finanslovbehandling vil jeg tro, at jeg kan præsentere en ny Buket Omegnsproblemer, for de myldrer ind, stadig ifølge Udviklings Lov. Det maa gøres klart for den danske Befolkning, at den gammeldags Inddeling i Hovedstad, Købstæder og Sognekommuner er forældet. Der er et helt nyt Begreb, der hedder „Omegnen“, Storbyernes Omegn med ganske særlige Vilkaar og særlige Udviklingslove, med særlige Problemer og særlige Krav. Disse Krav trænger sig paa gennem det voksende Livs Love og kan ikke afvises. Man maa